

အောင်မြင်စာပေ

# ဒေဝ

ပိန္နသီးသစ်

BURMESE  
CLASSIC



www.burmeseclassic.com

## အခန်း (၁)

အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက သူ့ဆီ စုပြုံကျရောက်လာမှန်း ... မောင်  
အလိုအလျောက် သိနေ သည် လေ ...။

မျက်လုံးများကို မှေးကျဉ်းလျက် တစ်မျိုး၊ မျက်လုံးအိမ်ထောင့်မှ နေ  
၍ တစ်မျိုး ... ကြည့်နေ ကြသော မျက်လုံးတွေထဲမှာ ... သူ့ကို မကျေမနပ်  
ပုံဖြစ်နေကြမှန်း သိသာလွန်းလှသည်။

မကျေနပ်ချင်စရာပဲလေ။

ဒီဝိုင်းမှာ စတိုင်ကတည်းက သူပဲ ဆက်တိုက်ကြီး အနိုင်ရနေသည် မ  
ဟုတ်လား။

သူ့ရှေ့မှာ အရောင်အသွေးစုံငွေစက္ကူတွေက တောင်ပူစာလေးတစ်ခု  
ပမာ စုပုံမို့မောက်လျက်။

ဒါတင်ပဲမဟုတ် ... ရှိသေးသည်။

နာရီများ ... လက်စွပ်များ ...

သူ မျက်လုံးများ မှေးကျခဲ့လျက် ... မသိမသာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြီးလို  
က်မိသည်။

ခိုင်ငြိ ...။

လောလောဆယ်တော့ ... သူ ကောင်းကောင်း နေ ...

ကောင်းကောင်း စား ... ကောင်း ကောင်းသုံးရုံအပြင် ...  
ကောင်းကောင်း လည်း ဖြုန်းနိုင်ပြီ။

နေလည်း ညိုပြီ၊ ငွေလည်း စိုပြီဆိုတော့ ... အဲ ... လေမပြိုခင် သူ  
ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် သည် ။

"ကဲ ... ကိုယ်တော့ လစ်ပြီဟေ့၊ အားလုံးပဲ ... ဘိုင့်"

သူ ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

လက်မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် သူ့အင်္ကျီလက်ရှည်ခေါက်ထဲ  
မှ ဖျောခနဲ ထွက်ကျလာ သည် မှာ အပွင့်ပါသော စက္ကူချပ်ကလေးများ ။

"ဟာ ... တွေ့လား ... ဒီကောင်ညစ်ထားတာ၊ အစကတည်းက ဒီ  
လောက်ကြီး ဆက်တိုက် နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ထင်သားပဲ"

"အချဉ်ဖမ်းတာ"

"ဒါမျိုး လာလူပါးမဝနဲ့ "

ကြိမ်းဝါးသံ ဝေဖန်သံတွေကြားထဲမှာ မောင့်လှုပ်ရှားမှုက လေထက်  
မြန်သည် ။ ဝိုင်းလယ်က ပစ္စည်းတွေ ပိုက်ဆံတွေအားလုံး ကျောပိုးအိတ်  
ထဲ ရောက်ပြီးသား ...

အားလုံးဝိုင်းလိုက်ချိန်မှာ မောင် လှစ်ခနဲ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်း  
သည် ။ မောင်က စထိုင် ကတည်းက ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးထား  
တဲ့ နေရာကို ရွေးထိုင်ခဲ့တာလေ။

အိမ်ပြင်မှာ ဆိုင်ကယ်က အဆင်သင့်။

မောင် တက်လိုက်တာနှင့် ဆိုင်ကယ်လေးက မြွေတစ်ကောင်လို  
လမ်းမပေါ် လျှောခနဲ။

"လိုက် .. လိုက် ... မလွတ်စေနဲ့ "

"မိတာနဲ့ အသေပဲမှတ် "

မိလိုက်တာနှင့် တကယ်ကို အသေပဲဆိုတာ မောင် နားလည်ပြီးသား

...

မောင်နှင့်ထပ်တူ နားလည်သည် က ဆိုင်ကယ်မောင်းနေသော ဇော်ကြီး။

လမ်းမကြီးပေါ် ဆိုင်ကယ်ကို လုံးဝမတက်။

လမ်းကြိုလမ်းကြား အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကွေ့လိမ့်ထွက်သည် ။

အန္တရာယ်လွတ်ကင်းရာ နေရာရောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး မော့ဟိုက်နေပြီ။

ဆိုင်ကယ်လည်း ပက်လက် ... လူတွေလည်း တုံးလုံး ... ။

"ကျေးဇူးပဲကွာ ဇော်ကြီး"

မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်နေရာမှ သူ ဇော်ကြီးပခုံးကို မမှီမကမ်း လှမ်းပုတ် လျက်ပြောလိုက်သည် ။

"လေနဲ့ ကျေးဇူးမတင်နဲ့ လေကွာ"

"မင်းကလဲ ... "

"မင်း အိတ်ဖောင်းလာတယ် မဟုတ်လား"

"မိလိုက်ရင် အသေပဲဆိုတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ"

"အဲဒီအန္တရာယ်က သက်စွန့်ဆံဖျား ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကယ်တင်လာခဲ့

တာ ဘယ်သူလဲ၊ ဟောဒီ ငဇော် မဟုတ်ဘူး လား။"

သူ ငဇော်ကို မျက်လုံးလေးမှေးလျက် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်လှပြီ ထင်နေတာ။ ဒီကောင်နှင့်ကျမှ ကတုံး ပေါ်တက်ပြီး ထိပ်ကွက် တတ်သည့်ကောင်နှင့် တိုးရသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... တကယ့် ဖဲဂျိုးကြီးတွေကို မရ ရအောင် လိမ်ရိုက်တတ်ဖို့ ဒီပညာကို ငါ ဘယ်နှနှစ် သင်ယူလေ့ကျင့်ခဲ့ရသလဲ သိလား။"

သူလဲ အိပ်ပြီးပြောရတာ အားမရတော့သလို ဆတ်ခနဲ ... ငုတ်တုတ် ထထိုင်ရင်းက ပြော လိုက်သည်။ ။

"ငါးမိနစ်"

"ဘာကွ ... "

"မကြီးကျယ်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မအေဗိုက်ထဲက လိမ်စရာမရှိ ခြေချင်း လိမ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့ မင်းလိုကောင်အဖို့ ... ဘယ်ကိစ္စမဆို လိမ်နည်းပညာကို ငါးမိနစ်အတွင်း မြင်တာနဲ့ တတ်တာ ငါသိ ပြီးသား။"

သူ ပြန်ချေပလို့ မရတော့။

အမှန်တရားဟာ ငြင်းဆန်လို့ မရဘူး မဟုတ်လား။

မောင် ဇော်ကြီးကို မျက်စောင်းကြီး ထိုးလိုက်သည်။ ။

"မျက်စောင်းမထိုးနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ လာထား ... ခြေကြွခ"

ဇော်ကြီးက သူ့ရှေ့ လက်ညှိုးကွေးလေး လှုပ်ပြသည်။ ။

သူနှုတ်ခမ်းကြီး တွန့်ကာရွဲ့ကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်ရသည်။ ။

"ရော့ ... မသထာရေစာ"

"ခွေးကောင် ... "

ဇော်ကြီး သူ့ကို သွားစေ့လျက် ကျိန်ဆဲသည်။ ။

သူ ဆတ်ခနဲ မြက်ခင်းပေါ် ပြန်လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ ။ ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအောက် ခု လိုက်သည်။ ။ ငွေစက္ကူတွေက သူ့ခေါင်းကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေသလို ခံစားနေရသည်။ ။

အရင်တုန်းက ငွေပုံပေါ် အိပ်ရလျှင် အတော်ဇိမ်ရှိုမယ် ထင်ခဲ့မိသည်။ ။ ခုတော့ မြေစိုင်းခဲတွေ ပေါ် အိပ်ရတာလောက် အရသာမရှိ။ ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ညနေခင်းကြယ် (Evening Star) ပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... ထ"

သူ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်ပြီး တပြိုင်နက်ထဲ ဇော်ကြီးကိုပါ ဆွဲထူလိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ ... "

"ကြိတ်မယ် ... ကြဲမယ် ... ကဲမယ်"

သူ ကျောပိုးအိတ် ကောက်လွယ်ရင်း ရှိ့ရှိ့ဟု ဒန့်စံလိုက်သည်။ ။

ဒီညအဖို့ တော့ သူနေချင်သောဘဝမျိုးကို စိတ်ကြိုက်ခံစားနိုင်ခွင့် ရှိပြီ။ ။

မနက်ဖြန်ဆိုတာ အဝေးကြီး လိုသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

## အခန်း (၂)

"မိချောင်းသားရေအစစ်ပါ အန်တီ၊ ခုမှ သွင်းကာစခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် တို့ လမ်းကြောင်းရှိလို့ ခုလိုလေး လျှို့ရောင်းတာခင်ဗျ"

အန်တီကြီးက သူ့လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို နွားပွဲစားများ မျက်လုံး မျိုးဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ။

"မင်းဟာက စစ်ရော စစ်ရဲ့ လားကွယ်"

"ရော် ... သုံးနေကျ ... brand ကောင်းကောင်း ကိုင်နေကျလူဟာ သုံးနေကျ brand ကို အနံ့ လေးရတာနဲ့ တင် သိပါတယ်"

အဘွားကြီး သူ့စကားကြောင့် ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို တရှုံ့ရှုံ့ နမ်းကြည့်သည်။ ။

အဘွားကြီးမျက်နှာ တွေတွေဝေဝေဖြစ်သွားတာ သူ သတိထားလိုက် မိသည်။ ။

သူ ကြိတ်ပြီးလိုက်မိသည်။ ။ Customer တွေဝေပြီဆို ကိုယ့်ဘက် 90 % ပါ လာပြီဆိုတာ သူသိ ပြီးသားလေ။

"မင်းဟာက အဟောင်းများ လားကွယ်"

လေသံကတော့ နည်းနည်းပျော့ လာပြီ။

မင်းဟာကရဲ့ နောက်မှာ ကြေးများ ဦးတော့မယ်ဆိုတာ သူက ကြိုသိ

ပြီသားမို့လို့ အကြောင်းပြ ချက်ကလည်း အဆင်သင့် ...

"အို ... အန်တီရယ် ပြောရက်လိုက်တာ၊ ဟော့သလို မျက်လုံးလေးများ မှိတ်ပြီး လက်ညှိုး ထိပ်လေးနဲ့ ဟောဒီလက်ကိုက်ကြိုးလေးကို အသာလေး ထိတွေ့ကြည့်လိုက်ပါ အန်တီက သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးအရှင်သခင်ဆိုတဲ့ ... ကြမ်းရှုရှု အထိအတွေ့လေးကို သတိထားလိုက်မိပါလိမ့်မယ်"

သူက မျက်လုံးမှိတ်ကာ ... လက်ကိုက်ကြိုးနေရာကို ဖွဖွလေး လက်ညှိုးထိပ်နဲ့ နမူနာ ထိတို့ ပြလိုက်သည်။ ။

အဘွားကြီးမျက်နှာမှာ စူးစမ်းလိုသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာပြီး သူလုပ်သလို လိုက် လုပ်သည်။ ။

အဘွားကြီး မျက်လုံးမှိတ်လိုက်စဉ် လက်ကိုင်ကြိုးကို ကော်ပတ်စလေး လျှပ်တပြက် ပက်တင်ပေးလိုက်သည်။ ။

အဘွားကြီးမျက်နှာမှာ ကျေနပ်သော ယုံကြည်သော အရိပ်အယောင်များကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အလုပ်ဖြစ်ပြီဟု သေချာသွားပြီ။

"ကဲ ... အန်တီ"

သူက မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။

အဘွားကြီးက ပြုံးတုံ့တုံ့ကြီး လုပ်ကာ ...

"သားရယ် ... ပစ္စည်းကိုတော့ စိတ်ချပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးက"

အင်း ... ဆစ်တော့မယ်။

ပစ္စည်းကို ဘယ်လောက်ကြိုက်ကြိုက် ... မိန်းမတို့ သဘာဝ ငါးဆယ် တစ်ရာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆစ်ဦးတော့မှာ ပင်။

"မများ ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်မှ မတင်ထားပါ

ဘူး၊ ဟိုမှာ တင် ဘယ် လောက်ရှိသလဲဆိုတာ အန်တီသိမှာ ပါ။ ဆိုင်မှာ ဆို လေးပုံးလောက်ခေါ်မှာ ၊ ကျွန်တော်က အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ...

သူ ဘေးဘီကိုကြည့်လျက် လေသံကိုနှိမ့်ကာ ...

"ပစ္စည်းလေးတွေ ရွေးစရာရှိလို့ ဒီဈေးနဲ့ ချရောင်းတာ အန်တီ၊ ဆိုင် တွေမှာ လည်း မသွင်းချင် လို့ ၊ သိတယ်မှတ်လား ... သိပ်ပြီး ကိန်းခန်း ကြီးကြတာ၊ ကဲ ... အန်တီရယ် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ငါးခွက် လျှော့ပေး လိုက်မယ်"

သူ လက်ငါးချောင်း ဖြန့်ချည်ဆုတ်ချည် လုပ်ပြလိုက်သည် ။

အဘွားကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည် ။

"ငါးထောင်လျှော့ပေးမယ်ပြောတာ အန်တီရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘီယာဖိုးလေးကျန်ရင် ရပြီ၊ အန်တီကို ဖောက်သည် ဖြစ်ချင်လို့ ပေးတာ

အဘွားကြီး တဟင်းဟင်း သဘောကျရင်း ချက်ချင်းငွေချေသည် ။

ပြီးတော့ ... ခုနကိုင်လာသော လက်ကိုင်အိတ်အစစ်ကို သိမ်းလျက် သူရောင်းသောအတုကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် တံတောင်မှာ ချိတ်ကာ မျက်နှာ ကိုချီလျက် ထွက်သွားလေတော့သည် ။

အဘွားကြီး ကွယ်တော့မှ သူနှင့်ဇော်ကြီး တခွီးခွီး ကြိတ်ရယ်လိုက်မိ ကြသည် ။

"ညက်တယ်ကွာ ... မောင်တို့ အခေါ်အပြောကတော့ ညက်တယ် နော်၊ လိမ်နေကျမှန်း သိသာ လိုက်တာ"

"လိမ်တဲ့ ပညာက လွယ်တယ်များ ထင်နေလား၊ ရှေ့နောက်စကား ညီညွတ်အောင် မျက်နှာက လည်း ဣန္ဒြေရအောင် ဘယ်လောက်ကြိုး စားရတယ် မှတ်သလဲ ... ၊

ကိုယ်လိမ်မယ့်သူရဲ့ အနေအထားနဲ့ လိမ်မယ့်ပစ္စည်း အကြောင်းကို လည်း ဂဃနဏသိရအောင် လေ့လာစုံစမ်းရသေးတယ်ကွ နားလည်ရဲ့ လား"

"လေးစားပါတယ်"

သူ့စကားကို ဇော်ကြီးက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လျက် လေးစားဟန်ပြုသ ည် ။

ညနေစောင်းလောက်မှာ သူ အိတ်ငါးလုံးခန့် ရောင်းရပြီးဖြစ်သည် ။ ငါးထောင်လောက်နှင့် ကောက်ခဲ့သောအိတ်တွေကို ... တစ်ရက်ထဲနှင့် ငါးသိန်းလောက် ရလိုက်ပြီ။

"ခါ"

လေကလေးချွန်ကာ ဇော်ကြီးပခုံးကိုဖက်လျက် ... သူတို့ စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်း လေး တစ်ဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်သည် ။

"အထည်ကြီးပျက်တွေဆီမှာ ဒါမျိုးပစ္စည်းအကောင်းစားတွေ အများ ကြီး ရှိတတ်ကြတယ် ကွ၊ ပိုက်ဆံလိုလာတော့ မတန်တဆဈေးနဲ့ ထုတ် ရောင်းကြရော၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ လူသိလည်း မခံရဲကြဘူး"

အိတ်တွေကို ရှာဖွေပေးခဲ့သူက ဇော်ကြီးပဲဖြစ်သည် ။

အစစ်မဟုတ်သည့်တိုင် အတုထဲမှာ တော့ နိုင်ငံခြားဖြစ်အတုပဲမို့ ဒီ အိတ်တွေကလည်း ဈေး ကွက်တော့ရှိသည် ။

တဖြည်းဖြည်း ကိုင်တာကြာလာတော့မှ အရောင်ကျလာတာမျိုး၊ ဇစ်  
တွေ ခလုတ်တွေ ချောင် သွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်တာ ဖြစ်သည်။ ။

လောလောဆယ်တော့ ငါးသိန်းလောက်ရလိုက်ပြီမို့ ... သူ ကောင်း  
ကောင်း ဖြုန်းနိုင်ပြီပင်။

ဒီငါးသိန်းက ဘယ်နှစ်ရက် ဖြုန်းရမည်လဲ။

ဒီပိုက်ဆံကုန်သွားခဲ့လျှင် ...

\* \* \*